

www.jollibread.com

© Del text: 2014, Jordi Sierra i Fabra

© De les il·lustracions: 2014, Valentí Gubianas

© D'aquesta edició:

2019, Santillana Infantil y Juvenil, S. L. i Grup Promotor, S. L.

Carrer de les Ciències, 73 (Districte econòmic Plaça d'Europa)

08908 L'Hospitalet de Llobregat

Telèfon: 93 230 36 00

ISBN: 978-84-16661-13-8

Dipòsit legal: M-39.179-2015

Printed in Spain – Imprès a Espanya

Tercera edició: juny de 2019

Directora de la col·lecció:

Maite Malagón

Editora executiva:

Yolanda Caja

Direcció d'art:

José Crespo i Rosa Marín

Projecte gràfic:

Marisol del Burgo, Rubén Chumillas, Julia Ortega i Álvaro Recuenco

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Si en necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment, adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org).

Fantasmes

Jordi Sierra i Fabra

Il·lustracions de Valentí Gubianas

jollibre

Coses de fantasmes

En el moment d'entrar al temple inacabat, 5
es va sentir més segur.

Allò era una altra cosa.

Malgrat les hordes de turistes, les obres, la sensació de precarietat. Almenys no se sentia exposat, ja que no hi havia res més incòmode que la sensació de sentir-se exposat als vaivens de l'exterior.

Però la seva set d'aventures l'havia fet gaudir de l'experiència, com altres vegades.

–Lloat sia Déu –va sospirar.

Ara l'havia de trobar. I allò era immens.

Va pensar que devia ser en aquelles torres tan altes, però no. El seu objectiu no era

allà. Va pensar que probablement rondava per alguna cripta, però no. El seu objectiu no hi era. Va pensar que potser el trobaria en alguna de les capelles, però no. El seu objectiu tampoc no era allà.

De manera que va fer un crit.

6 D'ultratomba, és clar.

–Bernat!

Res. Silenci.

I si havia sortit a fer un volt?

No, això sí que hauria estat estrany.

La fama d'en Bernat era...

Va optar pel més difícil però elemental: buscar un rastre d'energia. La dels vius era relluent, tot i que alguns ja la tenien més que esmorteïda. En canvi, la seva...

En Bernat ja era dels més veterans.

Va trobar el seu rastre en una esquerra del terra i s'hi va esmunyir estrenyent-se tant com va poder. Sens dubte pertanyia al

seu objectiu, ja que es tractava d'una energia rànica, de color daurat, com un crepuscle tardorenc. El subsòl del temple no estava pas millor que la part de dalt. Es notava tant que allò no estava acabat... Era una llàstima.

–Bernat?

7

Aquest cop, la resposta no es va fer esperar.

–Qui hi ha?

Va localitzar la seva imatge espectral en un racó. Estava llegint un llibre de poesia. Culte fins i tot en l'eternitat. Potser la diferència era que en Bernat de Masdeu i Enseñyat vivia allà, a la Sagrada Família, mentre que ell ho feia al Tibidabo, al parc d'atraccions. Aquestes coses pesaven.

–Constantí? –va arrufar el nas el fantasma del temple expiatori.

–Sí, sóc jo –va somriure el nouvingut.

–Caram, quina sorpresa! –S’hi va acostar i, com a senyal de companyonia, van passar l’un a través de l’altre, fonent així les seves essències durant uns segons.– Quin vent et porta per aquí? Que passa res?

8 –Espero no molestar –es va excusar en Constantí Llach i Pons.

–Molestar? Com si tingués alguna cosa a fer, jo.

–Sí, oi? –Va dir amb una mena d’enyorança. Havia estat molt emocionant, però breu, viure. Com ho podien oblidar?

–Vine, posa’t còmode –el va convidar en Bernat–. Com prova pel Tibidabo? Perquè encara t’estàs allà, oi?

–On vols que vagi?

–Sí, és clar. No hi ha res com quedar-se a casa.

Es van instal·lar en un racó confortable, a recer de tot. La foscor només permetia

veure els seus perfils, brillants tan sols per a ells. Cap mortal no hauria estat capaç d'entreveure una altra cosa. En Constantí es va relaxar de seguida. Havia tingut por en certa manera de la reacció del fantasma de la Sagrada Família davant la seva visita inesperada. La seva fama el precedia. Tanmateix, semblava molt content de veure'l.

9

–Què hi ha de nou, amic meu? –Va esperar les seves paraules.

–Quant de temps fa que no surts d'aquí? –li va preguntar el fantasma del Tibidabo.

–Doncs... –En Bernat de Masdeu i Ensenyat va rumiar la resposta–. No ho sé, potser trenta o quaranta anys, potser més. A mi tant se me'n dona el temps!

–Saps que hi va haver una guerra?

–Quan?

–Aquí, a Barcelona. Bé, a tot el país. Fa molt de temps.

–Per això se sentien tantes explosions!

–No vas sortir a veure què passava?

–No. –El seu rostre va evidenciar la indiferència que li produïa el tema–. A mi ja em van matar en una batalla, te'n recordes? No m'interessen les guerres.

10 –O sigui que fa més de setanta anys que no surts a l'exterior.

–És possible.

–Encara més, que ni tan sols pugues a les torres.

–A vegades trec el cap per dalt, a nivell de terra, però sempre és ple d'això que en diuen... –Va fer memòria.– Ah, sí: turistes! Tan extravagants, amb la roba de colors llampants, els ulls oblics, aquelles capsetes amb què s'apunten els uns als altres... Ni tan sols entenc el que diuen. Per cert: tu que véns de l'exterior, ja s'ha acabat el temple?

–Encara no.

–Valga'm Déu! Això sembla l'obra de la Seu. I el Tibidabo?

–Tan bonic i alegre com sempre.

–Vaja, me n'alegro.

12 El fantasma del Tibidabo es va quedar mirant amb tristesa, no exempta d'enveja, el fantasma de la Sagrada Família. Era un bon paio, sens dubte, i una llegenda. Durant la defensa de la ciutat, el 1714, es va comportar com un heroi. D'ençà d'aleshores havia vagat com una ànima en pena per Barcelona, fins que es va començar a construir el temple expiatori i s'hi va quedar, com a legítim fantasma del lloc.

La marca del tret que li va llevar la vida encara se li veia al pit, travessant-lo.

En canvi, la seva pròpia mort havia estat tan poc digna...

A qui se li acut caure de la talaia del Tibidabo?

Per això tenia aquell aspecte tan... planxat.

–Bernat, hem de parlar.

–Et veig amoïnat.

–Ho estic.

El resident fantasmal de la Sagrada Família el va convidar a explicar-se.

–T'escolto amb totes les meves orelles.

13

–La Barcelona d'avui ja no té res a veure amb la ciutat de fa uns anys –va anunciar el nouvingut.

–Tot canvia, amic meu.

–Ja ho pots ben dir –va sospirar en Constantí–. Saps què és l'*overbooking*?

–No –va fer, rient–. Quina paraulota.

–La ciutat ha crescut de tal manera, i hi ha tants edificis nous, que ara mateix tenim un munt de fantasmes incontrolats i molts problemes derivats d'això.

–Les normes diuen que hi ha d'haver un fantasma per casa, sempre que la casa com-

pleixi uns requisits, igual que el fantasma per merèixer-la.

–Això era abans –va replicar amb amargor el fantasma del Tibidabo–. Ara es comença a construir alguna cosa i ja surt un fantasma reivindicant-ne l'espai. Si n'hi arriben dos o tres al mateix temps, la cosa s'embolica.

14

–Els codis...

–Els codis estan antiquats! Mira't tu mateix. Fa dècades que no surts d'aquí! I se suposa que ets un dels degans! Al fantasma del Liceu o al de la Pedrera els passa el mateix. Sense adonar-nos-en, tot ha canviat tant i tan de pressa que... Però si fins i tot ja hi ha un fantasma a la Lluna!

–Què dius ara! –En Bernat va mirar cap amunt, com si des d'allà pogués veure el satèl·lit de la Terra.

–Va viatjar amb els primers que hi van anar i s'hi va quedar. T'ho imagines? Quin

avorriment, pobra. Perquè era una dona que volia ser astronauta i no l'hi van permetre. De manera que quan es va morir...

–I tu com és que saps tantes coses?

–Perquè des del Tibidabo es veu tot i m'assabento de tot. És ple d'antenes. A vegades ni tan sols puc descansar en pau.

–Quina barbaritat!

–Anem a les torres. Et vull ensenyar una cosa.

En Bernat de Masdeu i Ensenyat es va quedar seriós.

Uns segons.

–Cal que ho vegis amb els teus propis ulls –va insistir el seu visitant.

–D'acord –va acabar sospirant.

I tots dos van emprendre el camí de pujada a les torres de la Sagrada Família.